

Békehang

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN, 15-ÉN.
AMERIKÁBAN AZ ÉVI ELŐFIZETÉSI DIJ PORTÓVAL
2 DOLLÁR.

TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÜLDÜNK.

A PÜSPÖKI METHODISTA
EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI DIJ:
EGÉSZ ÉVRE . . . . . 96" - K
FÉLÉVRE . . . . . 48" - K
EGYES SZÁM ÁRA 4 KORONA.

Az Alkoholelles Egyesületek Országos Ligája.

Ez a liga magában foglalja mindazokat az egyesületeket, melyek világnézeti különbségre való tekintet nélkül küzdenek azért a célért, hogy hazánkban is törvénybe iktassák a prohibíciót, a szesztilalmat, úgy, mint tették azt más országokban is. A liga a forradalom óta ez év július hó 30-án tartotta első közgyűlését, melyen megválasztották a végrehajtó-bizottság tagjait. Az egyházunkban folyó kétkereszt munkát Funk szuperintendensünk képviseli a végrehajtóbizottságban, melynek egyéb tagjait képünkön mutatjuk be az

olvasónak. Az első sorban balról jobbra, a következő egyének ülnek: Dr. Szöcs Elek, orvos; Szánthó Menyhért, miniszteri tanácsos; Gróf Apponyi Albertné; Dr. Donáth Gyula, egyetemi tanár; Körössy György, főigazgató. A második sorban szintén balról jobbra, a következő egyének állanak: Funk Márton, szuperintendens; Dr. Robitsek Béla, ügyvéd; Karsay Sándor, miniszteri tanácsos; Dr. Lányi Márton, főispán; Dr. Földes Lajos, orvos; Dr. Deák János, theologiai tanár.

Az államegyházaknak viszonya a methodista-egyházhoz.

Érdekesen világitott rá erre a kérdésre Bornemann esperes, a frankfurti egyesült protestáns államegyház vezető férfia, európai központi konferenciánk alkalmából mondott üdvözlő beszédében. Szavai annyival inkább érdemesek a megszívlelésre, mert valamikor Németországban is hasonló módon kezelték az állam által elismert felekezeteket a methodizmust és más szabad egyházi alakulatokat, mint most itt nálunk. Ne felejtjük el, hogy Németországban a politika változásával jött létre az embereknek felfogásában és magatartásában található változás. Milyen szomorú dolog ez és milyen szegény is! Gondoljuk meg, hogy komoly, meggyőződéses embereket, a politikának akármiféle szele nem hajthat ide-oda! Ilyen szegény sokakat érhet hazánkban is azok közül, kik most rásütik a „hitehagyás” szegénybélyegét azokra, kik meggyőződésük és elveik iránt való hűségből készek voltak olyan régi kapcsokat megszüntetni, amelyek szükségképen megalkuvásra vezették volna őket, ha nem pláne: elveik feladására is!

De halljuk csak a híres egyházi vezér szavait: «Azt hiszem, mindnyájan úgy érezzük, hogy a népek és az egyházak számára új korszak kezdődik. Az Önök kongresszusa is ezt a benyomást kelti, mert a háború óta ez az első eset, hogy Németországba sok országból és államból, ilyen kongresszusra sereglettek emberek. Önöket nemcsak azok a külső bajok hozzák össze, melybe a háború sújtotta népek kerültek, hanem a belső bajok is. Az a nehéz nyomás, mely a népeket lesújtja, meglátszik az Önök programján. Mi, államegyházbéliek még inkább érezzük az új kor benyomását. A reformáció idején a német orszá-

gos egyház jutott diadalra. Ez történelmi szükség-szerűség volt. A német fejedelmek és kormányok 400 éven keresztül védték és biztosították az országos egyházakat. De ennek a rendszernek megvoltak a nagy gyengeségei és hibái. Először is ezáltal 28 német országos egyházra oszlott szét a német kereszténység. Azután pedig ilyen úton jutottak a német országos-egyházak a politikától való, épen nem örvendetes függésbe, a mi többször megakasztotta a Lélek munkáját. Továbbá az országosegyházbéli gyülekezetek nagyon is rábították magukat az állam védelmére, a mi megakadályozta az önállóságnak, tetterőnek és szabadságnak kifejlődését. S mindenek előtt arra vezetett ez az országosegyházbéli rendszer, hogy nem léptünk a szabadegyházakhoz olyan viszonyba, a milyen kívánatos lett volna. Hiszen általában természetesnek gondolták azt, hogy csak egy egyháznak van jogosultsága, a többit csak megtűrték, nagyon szorongatták és üldözték. Így történt, hogy a methodistákat is, a kik pedig más országokban millió számra vannak, Németországban a „szekta” fogalma alá sorolták. De íme itt az új korszak. Az államegyházbéli rendszer megingott, meggyengült. Az egyedüli létjogosultság joga megszűnt az egyháznak az államhoz való viszonyában. A német országos-egyházaknak egytől-egyig most az a feladata, hogy új egyházi alkotmányt hozzon létre. Ezek az egyházak új egységet kötöttek az új egyházi-szövetségben és ezt az új egységet mégcsak nem rég pecsételték meg Luther városában, Wittenbergben. A német országos-egyházaknak mostmár az is feladata lesz, hogy a legközelebbi évek alatt más viszonyba lépjenek a többi evangéliumi alapon álló egyházakkal. Az a nehéz feladat jutott nekik, hogy saját gyülekezeteiket önállóságra és szabadságra vezessék. E mellett fennáll az a ve-

Sundar Singh.

(Folytatás.)

Sundar állapotja lassan javult. Néhány hét eltetével azonban már annyira volt a javulás útján, hogy bucsut mondhatott vendéglátó gazdájának s hú ápolójának.

Átélt, csodálatos megmenekülése neki, a fiatal mártírnak a legrsőbb bizonyítéka volt annak, hogy a Mester őt el nem hagyja, hanem támogatni fogja a kereszt hordozásában, akármilyen nehezére esnék is ez neki.

A ludhianai missziói intézetben, ahol ismét felvették, most már gondoskodtak arról, hogy ama ifjú kereszténynek, kik miatt Sundar első ízben eltávozott onnan, ez alkalommal ne bofránkozassák meg őt.

Sundar Singh és keresztény barátai, akik tárt karokkal fogadták Ludhianában, azt remélték, hogy majd csendes pihenés közben tanulmányozhatja a Bibliát, de nagyon csalódtak. Hozzá tartozói mindenféle fortélyjal s csellel igyekeztek őt elcsalni onnan. Mikor ez nem sikerült, akkor a városi csőcseléket mozgósították, hogy vegye ostrom alá bunkós botokkal s kövekkel a misz-

ziói állomást, ha az ifjút nem adják ki onnan a törvényes hozzátartozóinak. Csak a segítségül hívott rendőrség tudta ezt a tervet megakadályozni.

Bár ez az esemény Sundar Singh életét veszelte, még sem volt az, ami őt a Ludhianában való tartózkodása alatt lelkében leginkább megragadta volna.

A legfájóbb érzése az volt, mikor egy napon a missziói ház verandáján ülve, öreg édes atyját látta a házba jönni. Igazán ő volt az? Vajjon az ő apja-e az a meggörnyedt, lesóványodott, beesett szemű, sápadt arcú ember? Lehetséges ez? Ó, ki azelőtt oly egyenes tartású, büszke járásu ember volt, most botra támaszkodva jár? Óh, mennyit szenvedhetett ő is!

Mikor szembeálltak egymással, az apa karjaiba zárta fiát s megcsókolta.

Sundar érezte, mennyire vágyódik az apai szív még most is gyermeke után.

Egymás mellé ültek s az apa beszélt fiának az otthonról, arról a boldog időről, mikor még Simlában, a Himalaja hegy remek szép nyaralóhelyén együtt lovagoltak, mikor még élt a gondos, önfeláldozó, szerető, édesanya, kinek szíve oly hön dobogott gyermekéért.

szély, hogy vizsály gyengíteni és befolyásuktól megfosztani fogja gyülekezeteinket, miután elvezítették az állami támogatást és védelmet. Azonban legjobb igyekezettel azon leszünk, hogy ezt megakadályozzuk. De fennforog az a veszedelem is, hogy a szabad egyházak bennünket missziói területnek tekintenek és legjobb erőinket magukhoz vonják. Nyíltan és őszintén szólok. De meg akarom mondani az igazságot szeretettel. *Kérem, értsük meg egymást és végezzük az Isten országának feladatait közösen.* (A szerkesztő által ritkított betűkkel nyomtatva. — Még eljutunk mi is ide Magyarországon! Most persze ebből a „közös” munkából, ebből a „szintelen, általános keresztyénség”-ből igen sok „színes” ember nem kér semmit. De azért lesz nálunk is „szín- és szív- változás” is. Várjunk csak!) Mi összetartozunk. Örülök, hogy a mi Pál-templomunkat ez alkalommal már harmadszor bocsáthattuk rendelkezésére a methodistáknak, kiknek az a szép feladat jut osztályrészül, hogy világot átölelő összeköttetéseiknél fogva kibékítsék a nemzeteket és az egyházakat egymás között. ... Örömmel gondolok a theologiai kurzusra, melyet husvét táján tartottunk ebben az intézetben. (A „Békeharang” hirt adott arról az eseményről, hogy a frankfurti meth. prédikátorképző szemináriumunkban németországi, államegyházbeli vezető férfiak, lelkészek és egyetemi tanárok tartottak előadásokat egy tovább-képző tanfolyamon. Erre vonatkozik a célzás.) Az az idő igazi, gazdag öröme, széles látókörűségnek és valódi barátságoknak volt a forrása. Ott nyertem azt a benyomást, mely azóta csak megerősödött bennem, hogy mi a legmélyebb alapok szerint összetartozunk és azért tartunk is össze, a meddig csak lehet.

Sundar szeme előtt elvonult egész gyermekora a maga szép s jó emlékeivel. Hiszen a szeretet ezer, meg ezer szála fűzte őt az apai házhoz s szeretteihez. Újra fellángolt szívében a bús kérdés: Vajjon mindezt feláldozzam-e új hitemért? Vajjon Isten akarja-e ezt így?

Kezdett ingadozni. De Mesterének egy szava megint megmutatta neki a helyes utat. Sokkal kényelmesebb lett volna számára, ha az evangéliumból mást olvas ki, de nem követelt-e a Názarethi Jézus az ő tanítványaitól határozottságot, a mikor azt mondta, hogy nem azért jött a világra, hogy békét hozzon, hanem, hogy fegyvert — és amikor így szólt hozzájuk: »Aki jobban szereti apját, anyját, mint engem, az nem méltó énhozzám?« Vajjon ez az íge nem vonatkozik-e reá is? Igen, neki is szólt, ha nehezére is esett! — Avagy Üdvözítője is nem a szenvedés útját járta-e? »Nem isteni, hanem emberi dologra gondolsz.« Így feddette egyszer tanítványát, mikor ez tanácsképen azt mondta neki: »Uram, kedvezz magadnak, csak ez ne történjék veled!« Még azt is hozzáfűzte: »Aki engem követni akar, az tagadja meg önmagát, vegye magára keresztyén s úgy kövessen engem.«

KÜLÖNFÉLÉK.

Püspökünk útja Oroszországba. Dr. Nuelsen János püspökünk, szept. 16-án szállt hajóra, hogy Helsingfors-on át Oroszországba utazzék. Október 2-án akart Helsingfrosból tovább utazni Petrogradba. Az itt és a város környékén folyó munkának megtekintése után Moskvába tervezte püspökünk az utazását. Ha a viszonyok megengedik, Moskvából délre az éhínséges területek meglátogatására akart indulni Nuelsen dr. A berlini orosz nagykövet utasítást kapott Moskvából, hogy püspökünknek és kíséretének: Mills dr.-nak minden további aggály nélkül adja ki az Oroszországba való beutazáshoz szükséges engedélyt. Püspökünk elutazása előtt levelet küldött összes szuperintendenseihez, melyben üdvözlését küldi általuk, a prédikátoroknak és a gyülekezeteknek. Biztosít bennünket arról, hogy távollétében is szeretettel gondol reánk és imáiban meg fog emlékezni rólunk. Viszont minket is arra kér, hogy mi se feledkezzünk el, érte és munkájáért imádkozni.

Vasárnapi-iskolai előadások. Niederhauser prédikátor, az európai vasárnapi iskoláink titkára e hó elején érkezett hazánkba és különböző előadásokat fog tartani a vasárnapi iskola fontos ügyében.

Vasárnapi iskoláink perselypénze. Az az összeg, a mit karácsonyig összegyűjtünk vasárnapi iskoláinkban, az idén, az oroszországi éhező gyermekek javára fog fordíthatni. Ne mulasszuk el vasárnapi iskolás gyermekeink figyelmét felhívni erre a körülményre.

Sundar belső lelki küzdelméből feleszmélve, apja szemeibe nézve így szólt: »Úgy van atyám, amint mondd s meg tudom érteni azt az áldozatot, amit az én keresztyénségem tőletek megkíván, de meg kell mondanom, hogy megmaradok Jézusban való hitem mellett.«

Amikor aztán apja ugyanazon az uton, melyen jött, visszament, fia utána nézett, ameddig csak láthatta atyja kedves alakját. Úgy érezte, hogy utána kell futnia s őt vissza hívni s mégis mozdulatlanul ülve maradt.

Mikor a missziói állomás vezetősége többé nem szavatolhatott az ifjú életbiztonságáért, áthelyezte őt a Simlától 36 kilométerre fekvő Sabhatu állomásra. Ott a Himnalaja lábánál a fiatal ember csendes tanulásban töltötte el azt a pár hetet, ami még elválasztotta őt attól a naptól, amikor törvény szerint is joga volt az áttérésre.

1905. szept. 3-án, 16 éves korában nyerte el Sundar Singh a keresztséget Simlában, Redman lelkész által.

A fiatal keresztyén szíve örömtől repesett s ujjongva, bizó hittel mondotta a 23. zsoltár szavaival: »Az Úr az én pásztorom, nem leszen semmiben fogyatkozásom.«

Zarándok útja. Bunyannak ez a híres könyve, mely egyike azoknak a könyveknek, melyek legismertebbek és legelterjedtebbek az egész kereszténység körében, most új fordításban jelenik meg a „Keresztyén Könyvesház“-nak kiadásában. A régi fordítás és kiadás ugyanis, már elfogyott és már jó ideje, hogy ezt a kitűnő könyvet magyar nyelven nem lehetett megkapni. Az új fordítást Löbel János végezte s a könyv a napokban már kikerül a nyomdából s kapható lesz minden könyvkereskedésben.

A gyógyulás útján. Baumann Emil györköngyi prédikátorunk, hála Istennek, már a javulás útján van a hosszadalmas és makacs tifusz-betegségből. Betegsége alatt a gyülekezetében más prédikátorok, illetőleg segéd munkások és presbiterok munkálkodtak, időnként felváltva egymást. Így járt mostanában Györköngyben és Nagyszékelyen Schmidt János, Reidt Károly, Marquard Ede, Hecker Henrik, Anka György, és Löbel János.

Könyvkereskedésünk kérelme összes tagjainkhoz és barátainkhoz. Könyvkereskedésünk vezetése — végre — szakértői kézbe került. Meglátni ezt már a külső és belső elrendezésén. Minden okunk megvan arra, hogy könyvkereskedésünknek teljes felvirágzását várjuk most már. Nemcsak saját könyvkiadványaink lesznek ezután, hanem bibliai falimondások, levelezőlapok, keretes képek, vasárnapi iskolai gyermekek közt való szétosztásra szolgáló képecskék, nagy választékban kaphatók már nálunk is. Rendeljünk bizományba és terjesszük kiadványainkat. De a más vállalatok kiadványait is a saját könyvkereskedésünk útján szerezzük be, mert ez által is hozzájárulunk a saját könyvkereskedésünk megerősödéséhez.

A szent ruhában.

Sundar Singh most már tisztán látta maga előtt az utat, amelyen járnia kellett. Ez az út elvezette őt az apai háztól s most olyan irányt vett, mint a ködbevesző óriási Himalaja hegységre vezető út. Ez az út bár sziklákon s jégpusztákon s ezer más veszélyen át vezet, de viszont ezer alkalmat ad, más vándornak segítő kezét nyújtani s az eltévelyedetteknek megmutatni a helyes ösvényt. S a magasztos cél megérte az érte hozott áldozatot. Ha ez az ösvény keskeny s meredek s magányos is, mégis volt a fiatal hindu mellett egy vezér, akiről tudta, hogy tényleg él s akinek az ígérete neki is szólt:

„Veletek vagyok minden napon, a világ végéig.“
Hogyan szolgáljon neki?

Jézus azt mondta tanítványainak:

„Ne vigyetek magatokkal az útra semmit, sem botot, sem táskát, sem kenyeret, sem pénzt; ne is legyen két kabátotok!“

Édes anyja szavai még most is fülében csengtek: «Bár előbb-utóbb szent Sadhu lennél!»

Hisz e szerint a Mester utasítása és édesanyja óhaja teljesen egyeznek egymással!

Ha Sundar Singhnek most nem is volt családja s nem tartozott semmiféle kaszthoz, szár-

Tagfelvétel. Szept. 24-én, Kispeszen 17 tagot vettek fel próbára. Az Úr vezesse őket világosságról világosságra! II. Kor. 3:18!

Ströter professor halála. Az európai központi konferencia ülése alkalmából távirat szőlította el Nuelsen püspököt Frankfurtból Zürichbe, ipának, Ströter professornak temetésére. Ströter professor kristály-tiszta jellemű és ékes-szólással megáldott tanítványa volt az Úr Jézusnak. Abból a meggyőződésből kifolyólag, mellyel Istennek mentő szeretetét mindenre kiterjedőnek vélte és a Krisztus keresztjének minden ellenállást legyőző hatalmát hirdette, szenvedésekre és áldozatokra is kész volt. Sokan nem értettek vele egyet, de mindenki tisztelte és becsülte, mint az Úrnak áldott és határozott bizonyosságtévőjét. Előadásaira ezerszám tódultak a hallgatók.

Az európai központi konferencia internacionális jellege. E konferencián a különböző országokban levő munka képviselői vettek részt. Oly országbeli munkások, mely országok a háború alatt ellenséggé álltak szemben egymással. Voltak ott methodisták Németországból, hazánkából, Ausztriából, Bulgáriából, Svájcban, Dániából, Svédországból, Norvégiából, Oroszországból, Lengyelországból, a Balti tartományokból, Finnországból, Csehszlovákiából, Jugoszláviából, Olaszországból, Spanyolországból, Franciaországból, Északafrikából. Erre a körülményre célozva mondta valaki a konferenciára utazó vendégek közül: „Mi lesz a mi találkozásunkból Frankfurtban: habiloniai nyelvzavar, vagy pünkösti megértés?“ Az utóbbi lett belőle. Mindnyájan egyek voltak a szeretetben, úgy, hogy bár a konferencia előtt sokan gondolták, hogy ezek-

mazásánál s fájánál fogva mégis a «Sikh»-eknek tagja volt.

Miként Jézus egykoron az ő népének gyermeke volt, úgy csüng ő is népén s hazáján. Lelke az ő Mesteréé, de szíve az ő népéé. Ez a nép a kaszt-kényszer alatt kinlódik, mely megszámlálhatlan céljau, félelmetes börtönhöz hasonlít. Egyik sem közelítheti meg a másikat, mert túl vastagok a válaszfalak! Csak a kulycslyukon át láthatják egymást s legfeljebb kopogtathatnak egymásnak. Csak egyetlen egy lehetőség van a bezárt ajtókat kinyitni, csak egyetlen egy ruha előtt nyílnak meg a cellák, még a «zenonák», a nők lakosztálya is, a «Sadhu»-nak ruhája előtt, aki egész életét az istenfélelemnek szenteli, anélkül azonban hogy a papi rendhez tartoznék.

Az ifjú eddig ugyan még nem hallotta, hogy keresztényen is felöltötte volna a «Sadhu»-nak sáfrányszínű kabátját. Kétszeresen nehéz üldözötésekre lehetett elkészülve, ha ezt megteszi: De ha volt mód arra, hogy sok száz kasztra szét-szagatott népének a Jézus Krisztusról szóló örömhirt eredményesen hirdesse, akkor ezt legjobban a a Sadhu ruhájában teheti meg. Ily módon indiai maradt, az indiaiaknak.

1905. szept. 3-án nyerte el Sundar Singh a

nek a központi konferenciáknak a megtartása igazán felesleges, a gyűlés után mindnyájan oda döntötték el a kérdést, hogy csak tartásuk meg ezt a kongresszust ezután is úgy, mint idáig. A gyűléseken felváltva Burt, Bast, Blacke és Nuelsen püspökök elnökölték.

VASÁRNAPI ISKOLA

Moochie.

— Angolból. —

Valódi neve nem „Moochie”, de mindenki annak hívja őt. Miért, mit gondoltok? Mert a saját nyelvén „Moochie” majmot jelent és én azt hiszem, hogy aki csak rátekint feltétlenül a majomra gondol. Állandóan kerítésekre, fákra mászik, s furcsa arcokat vág a jelenlévőkre. S ha megpróbálnád megfogni őt, hát az ugyancsak nem sikerülne neked, mert azonnal felmászna valami magas dologra, sövényre vagy létrára, vagy eltűnne azon a hátsó lépcsőn, amely a fasorból házukhoz vezet. És micsoda hamis kis majmocska ez a gyermek, valóban. Minduntalan kikukucsgál valamely nem várt sarokból, amint az utcán végigmegy.

De te éppen nem tehetsz arról, hogy szereted őt, annak dacára, hogy némely ember „rossz fiu”-nak nevezi. Mert Moochie valójában nem rossz. Igaz, néha nagyon piszkos, de vajjon egy kicsiny fiucska hibája-e, ha mellénykéjéről hiányzanak a gombok, úgy, hogy kicsiny gyomrocskája kilátszik a mellény alól? Vagy ha nadrágja

keresztiséget. Harminchárom nappal később, okt. 6-án elajándékozta kevés holmiját, felvette a Sadhunak sárga ruháját s neki vágott a világnak; bot, táska, kenyér, pénz nélkül. Földiekben szegény volt, mint a koldus, de belsőleg gazdagabb, mint a legnagyobb császár, vagy király: Istennek igazi gyermeke volt!

Az ifjunak ez a lépése óriási bátorságra és határozott meggyőződésre vall. Ide-oda vándorol hazájában s hirdeti Jézus Krisztus evangéliumát, lemondva a házaseletről s rendes foglalkozásáról. Akár a Himalaja hó- és jég-pusztáin át vándorol, ahol a megsebzett lábaiból kicsurgó vér rögtön jéggé fagy, akár pedig Ceylon forró napsugarai alatt keresi eltévelyedett népét; északon s délen egy és ugyanazon ruhában jár, azonkívül még csak egy takarója van, mely az éjszakai hideg ellen védi. Egyetlen kísérője egy hazája nyelvén, az Urdu nyelven írott újtestamentom.

Akármiilyen szegényes is volt a ruhája, mégis nagyon szerette s becsülte, mert hazája házai megnyitak előtte az evangéliom befogadására. Annnyira kedves volt neki, hogy egy napon azt mondotta: »Azon a napon, amikor Sadhuvá lettem, azt a ruhát élettársamnak választottam s amennyire tőlem függ, többé nem fogok tőle megválni.«

(Folyt. köv.)

rongyos, cipője egyáltalán nincs és senki sem törődik vele, vajjon mossa-e arcát vagy sem? Bizonyos, hogy egy öt éves fiucska nem kárhoztaandó ezért. Azonban két dolog van, amiért bizonyos vagyok benne, hogy Moochie nem rossz fiu. Az egyik mosolya, a másik pedig az, hogy nagyon szeret a „vasárnapi iskolába” járni.

Ugyanabban az utcában, hol Moochie lakik áll egy nagy, vörös téglából készült épület, amelyet a gyermekek „Barátság”-nak neveznek. Hogy szerétnék a gyermekek odajárni! Nyáron játszhatnak a játszótéren, amely a nagy vörös épület mögött van. Ott vannak hinták, mászórudak, labdák és croquet, sőt a hátsó tornácra is felmehetnek sakkot játszani, ha éppen akarnak. Télen bemehetnek a házba és nézegethetnek képeket, olvashatnak könyveket, hallhatnak szép meséket, és néha énekelhetnek és készíthetnek apró játékokat is.

Moochie-nek minden ami a nagy házban történik, „vasárnapi iskola”. Nos, nem jele-e ez annak, hogy Moochie jó fiucska szeretne lenni? Háromszor, négyszer hetenkint odasétál a „Barátság” kapujához, meghuzza a csengőt és sóváran kérdezősködik nincs-e ma „vasárnapi iskola?”

Egy este esett az eső és hideg volt. A nagy kőház minden ablaka világos volt és a nagy fiuk egyenkint vonultak be Mindszentek ünnepét megünnepelni és néhány játékot eljátszani. Moochie tul kicsinyke volt ahhoz, hogy elmehessen. Ő tudta ezt, de azt gondolta, hogy ha megkérdezi az egyik tanítónőt, ki ott lakik a „Barátság” épületében, hogy bemehet-e, talán mégis beengedi. Meg fogja próbálni. Így meghuzta a csengőt. S midőn a csengetésre kijött a tanítónő, ott látta az Moochiet, csupasz fejjel, kabát nélkül, rongyos mellénykével, amelyről szokásszerint hiányoztak a gombok és meztelen lábcskája hideg és vörös volt a szitáló esőtől.

„Szerétnék bemenni a vasárnapi iskolába”, tört ki belőle.

„De Moochie, hol vannak a cipőid? Miért nem huzod fel a cipőidet ilyen hideg estén? Gyorsan szaladj haza. Ma este a nagy fiuknak van összejövetelük, máskor kell jönnöd.”

Moochie arca elkomorul. A tanítónő erre folytatta: „Azonban, figyelj ide Moochie! Szombaton kicsiny fiucskák részére van játéknapp, akkor jöhetsz, de csak úgy, ha felhuzod a cipőidet. El ne felejtis cipőt huzni!”

Moochie mint a villám eltűnt, rohant haza olyan gyorsan ahogyan csak tudott, hogy kikövetelje a szombati játéknapp árát, a cipőket.”

A tanítónő tudta, hogy nem azért nem hord cipőt Moochie, mert édesapja szegény és nem vásárolhat neki cipőt, de, mert otthon senkisé nem törődött vele. S Moochie nagyon keveset adott magára, Így két nappal később Moochie-ék háza felé vette útját.

„Megyek a vasárnapi iskolába!” ujjongott a fiu, midőn meglátta a tanítónőt. Ott ült egy öreg, rongyos díványon, ráncigálva, huzgálva a vadonatúj barna cipőjének zsinórját. Mit törődött azzal, hogy harisnyája nincsen, vagy hogy nadrágja rongyosan lóg egy nadrágtartó által tartva,

vagy, hogy kicsiny gyomrocskája meztelenül kandikál ki gombtalan mellénykéje alól. De cipő volt a lábán s kellett, hogy cipője legyen, mert így be-mehet a „vasárnapi iskolába“, a nagy kóházba.

S így ment el Mochie a szombati játékdélutánra a „Barátságba“ az új cipőben. És azon-tul nem talált már semmi élvezetet az almákért való mászásban.

S. Olga

Imádság.

Istennel összeköttetésben kell lennünk már itt a földön is és ez csak az imádság útján lehetséges.

Az ima, vagyis az Istennel való társalkodásunk a legszentebb dolog s ezért szükséges, hogy alkalmas időt és helyet találjunk gyakorlására. Leg-jobban tudunk imádkozni, mikor egyedül vagyunk, mert az emberek jelenléte mindig zavarja áhitatun-kat. Mindazonáltal igen szükséges a közös ima is.

Midőn imádkozunk, belépünk a szentek szentébe, az Isten jelenlétebe és lélekben elhagy-juk e földet. Kiöntjük szívünket Isten elé, hálát mondunk a Tőle nyert testi-lelki javakért aláza-tosan beismerjük bűnös, méltatlan mivoltunkat s egyedül az isteni kegyelemre támaszkodva, re-méljük kérésünk meghallgatását.

Higyük, hogy amit kérünk az Úrtól, meg is nyerjük, ha Ő azt reánk nézve üdvösnek ta-lálja. Nagy dolgokat is kérhetünk Istentől, mert tudjuk, hogy Neki mindenek hatalmában vannak és mindenek Tőle függenek. Kis dolgokat szintén Isten trónja elé vihetünk, mert még apró-cseprő ügyein-ken is segít és azokat sem hagyja figyelmen kívül.

Imádkozz kitartással évekig, mert Isten pró-bára teszi Iránta való hitünket és bizalmunkat (pld. egyes emberek megtéréseért, sőt egy egész nemzetért stb.)

Hogy imánk Isten előtt kedves legyen és meghallgatásra találjon, szükséges, hogy az Ő parancsait szemünk előtt tartsuk s igyekezzünk azok szerint élni.

Imádban légy egész sziveddel az Úrnál, ne kalandozzanak másfelé gondolataid. Szedd össze magad, gondold meg, ki elé lépsz, Isten elé, Aki-hez csak a legnagyobb tisztelettel közeledhetsz.

»Keressétek először Isten országát és az Ő igazságát és a többi mind megadatik néktek«, mondja az Irás. S valóban, szükséges, hogy fő-gondunk az örökkévalókra legyen irányítva. »Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, lelkének pedig kárát vallja.«

Szeretett olvasóm, eddig a földiek után tö-rekedtél? Kérlek, legyen ezután csak egy törek-vésed: elérni az örökéletet! Ha ezt teszed hatá-rozottan, céltudatosan fogsz élni és nem fog ide s tova háyni a tanításnak bármely szele. Az örökkévalóság gondolata tartalmat ad életednek, amelyet talán eddig nem becsültél kellőleg. Bár igen rövid e földi lét és sok nyomorúsággal és küzdelemmel teljes, mégis rendkívül értékes, mert kihatással van az örökéletre.

Kívánom neked kedves olvasóm, hogy úgy élj ezen a földön, hogy haláloed után bemenetetl találj az Isten országába.

R. M.

A szükséghezugság.

Bármennyire igyekeznek is az emberek em-bertársaikat rákényszeríteni arra, hogy igazat mondjanak, mégis csak a hazugság uralkodik eb-ben a világban. Te, ki mástól megköveteled, hogy igaz legyen irányodban, hányszor nem vagy őszinte és igaz mással szemben! Még az eskü sem elég biztosíték arra, hogy valaki igazat mond, bár ez a legvégső és legsúlyosabb eszköz, a mellyel másokat igazmondásra akarunk kényszer-íteni. Mert, ha elég biztosíték volna, akkor nem volna annyi, mint a mennyi a hamis eskü. Ez a hazug világ egészen elkápráztatja ítélőképessé-günket, úgy hogy sokszor észre sem vesszük, hogy mennyi a hazugság bennünk és rajtunk és kívülünk. Hazug lehet nemcsak a beszédünk, ha-nem a hallgatásunk, a cselekedetünk, a gondola-tunk, a tekintetünk, a magatartásunk, az öltözkö-désünk stb. S a legrosszabb, hogy a hazugságot bizonyos esetekben mentik, természetesnek, sőt elkerülhetetlennek tartják az emberek.

Sokan vannak, kik azt tartják, hogy gyer-mekeknek, betegeknek, vendégeknek nem mon-dhatunk mindig igazat. Ezek aztán a hazugság bűnére keresztyén köpenyt aggatnak s azt mond-ják, hogy szeretetből, kimélelőből, vagy udvarias-ságból szabad hazudni. De ép így mondhatná az üzletember azt is: Nyereségből, kereset, megél-hetés okából hazudni nem bűn. Így lett aztán ál-talános az a mondás és az a nézet, hogy a szük-séghezugság nem bűn. De ez csak emberi böl-cseség hitető beszéde és nem Istennek ígéje. A Biblia elítéli a szükséghezugságot is ép úgy, mint minden egyéb bűnt. Igazi keresztyén a szükség-ben sem hazugság által fogja megmenekülését, kiszabadulását keresni, hanem fel fog tekinteni az Úrra s Tőle reméli és várja a segedelmet. Erre illusztrációképen hadd mondok el egy esetet Oberlinnek, a híres steintali lelkésznek életéből.

A francia forradalom idején élt Nancy város közelében, a saját birtokán egy jószívű gróf. Ak-kor a nemesi családokat Franciaországban ép úgy üldözték, mint nálunk a kommunizmus ide-jén. Egy éjszaka betörték ennek a grófnak a kas-télyába is. Az embertelen üldözők a gróft felakasz-tották egy fára a kastélyja előtt. Hiába vetette le magát a grófné térdeire a betörők előtt, így kérve kegyelmet a férje számára! Őt magát is meg-gyilkolták, még pedig pedig baltacsapásokkal. Ezután az ártatlan és védtelen gyermekek elpusztítására került a sor. Felix, a nemesi család régi, hű szolgája, csak nagy nehezen tudott a gyermekek közül egy 14 éves leánykát megmenteni az által, hogy az öldöklés zür-zavarában, azt a gyermeket még elég gyorsan kivitte egy hátsó lépcsőn ke-resztül a pincébe és ott elrejtette. Másnap azon-törte a fejét a hű szolga, hogy mi módon hoz-hatná biztonságba azt a megmenekült leánykát. Isten jó gondolattal áldotta meg a jó igyekezetű férfit. Vett egy üres hordót, kivette a tetejét és aztán beleültette abba a megmenekült kisasszonyt. Erre szalmával kitöltötte a hordót, a tetejét újra reá illesztette, óvatosan egy taligára helyezte, még

néhány üres hordót tett arra a hordóra s aztán elindult születési helye: Steintal felé. Ez aztán hosszú és veszedelmes utazás volt ám. Felix legtöbbször csak éjszaka húzta a taligát, a nappal lehetőleg erdőségben töltötte, hol eléggé rejtve volt az emberek szeme elől. Ilyenkor aztán kiszállhatott a hordó lakója is, hogy táplálékot vegyen magához és összezsugorodott, törődött tagjait egy kissé kiegyenesíti e, kinyújtja. Egy reggel azonban, bár már jól fent járt a nap, még nem tértek le az országról, mert nem volt erdő a közelben. Ekkor Felix nagy ijedelmére lovascsendőrök jöttek vágatva, szembe velők az úton. «Állj!» — parancsolt az egyik csendőr, mikor odaért a különös fuvarosunkhoz. «Mit viszel a hordóidban? Gurgasd csak le azokat a taligádról, hadd vizsgáljuk át őket.» Szegény Felix búsan és lelkében fohászkodva emelgette le hordait egymás után a taligáról. A csendőrök aztán — egy kivételével — valamennyit megemelték, megkocogtatták. És az az egy az volt, a melyikben a grófkisasszony tartózkodott. A csendőrök csalódottan távoztak. Felix azonban Isten ilyen csodálatos szabadításának megtapasztalásától meghatottan, szívében túlradó hálaérzettel, újra taligájára emelte a hordókat s tovább folytatta veszeljes, de az Úr kegyelmének megtapasztalásában gazdag útját, míg 14 nap múlva elérkezett Steintalba, Oberlin lelkészhez.

De a grófkisasszony még itt sem volt teljes biztosságban. Meneküléséről tudomást vett a hatóság és felvette a halálraítéltek jegyzékébe. Atyjának halálos ellenségei pedig mindenfelé halálra keresték a kis leányt. E miatt állandóan a házban kellett tartózkodnia; még csak az ablakban sem jelenhetett meg. De mit ér az embernek minden elővigyázatossága?!

Egy napon, korán reggel, alig, hogy Oberlin lelkész végzett a reggeli áhítatával, heves kocogtatás hallatszott kívülről, a szobájának ajtaján. Két csendőr lépett be a lelkészhez. Az egyik, a ki hírből ismerte Oberlint, ezeket mondotta: »Lelkész Úr, a strassburgi bírósághoz levél érkezett, melyben bevádolják Önt a miatt, hogy állítólag egy arisztokratának és néparulónak leányát rejtegetné házában, ki mint apjának büntársa, halálraítélletett. S azt a parancsot kaptuk, hogy kutassuk fel a házat. De nem szeretnénk ilyen szégyenletes dolgot elkövetni Önnel szemben. Tudjuk, hogy tisztelendő úr sohasem hazudik; azért, ha szavára mondja, hogy házában nem rejteget ilyen gyanús egyént, akkor hiszünk a szavának és el fogunk távozni.«

Mit csináljon a lelkész? Ha megmondja az igazat, úgy az életébe kerül a grófkisasszonynak. Ha elhallgatja, vagy eltitkolja, vagy megmásítja a való tényállást, akkor Isten előtt is, meg a saját szemében is megtagadta Azt, a ki ezt mondta: »En vagyok az út, az igazság és az élet!«

Mit cselekedtél volna Te hasonló helyzetben? Nem hódoltál be már többször, ilyen esetekben annak az elméletnek, hogy a szükség-hazugság nem bűn?

Oberlin egy percig sem gondolt arra, hogy hazugsággal mentse meg védencének az életét. Annélkül, hogy szívének érzését kimondotta volna, így felelt a csendőrnek: »Isten őrizzen engem uraim, hogy egy adott szavam feltartóztassa Önöket kötelelességük hű teljesítésében. Önök azt a megbízást kapták, hogy kutassák át házamat, hát teljesítsék azt. Aztán házamnál mindig vannak vendégek látogatóban, ki tudja, nem találnák-e közöttük a keresett egyént is esetleg. Tessék, jöjjenek velem, majd én vezetni fogom Önöket.«

E mellett barátságosan mosolygott, de szíve egyre az Úrhoz kiáltott segítségért. Jártukban utoljára elérkeztek ahhoz a szobához, melyben a keresett egyént látták. »Ez az utolsó szoba — barátaim« — mondta Oberlin és ezzel feltárta a szoba ajtaját. A csendőrök zavara mindegyre nagyobbodott, minél előzékenyebb és barátságosabb lett a lelkész hozzájuk. Az egyik közülök odalépett a feltárt ajtó küszöbére, betekintett a szobába, jobbra-balra körülnézett, aztán így szólt: »Jó, jó, nincs itt senki, csak rágalmazták Önt Lelkész úr! A legalázatosabban bocsánatot kérünk azért, hogy zavartuk a házában. Isten önnel, Lelkész ur!« Ezzel aztán odébb álltak a csendőrök.

De mi történt a grófkisasszonnyal, hogy a csendőrök nem akadtak reája? Épen mosakodás után volt, mikor feltárták a szobája ajtaját s az ajtó mögött törülközőt. Mikor észrevette, hogy feltárul az ajtó, még jobban ammögé húzódott, mert még nem volt teljesen rendben s nem akarta, hogy valaki így meglássa.

Itt az Úr segített. Ő intézte úgy a dolgot, hogy épen abban a pillanatban érkeztek a csendőrök a grófkisasszony szobájához, mikor ő az ajtó mögött volt.

A nehézségekben tehát ne mi akarjunk segíteni magunkon, legkevésbé folyamondjunk a szükség-hazugság kibúvójához, hanem bizzuk magunkat az Úrra s várjuk az Ő dicső és igazi segítségét.

R.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

AZ ELŐFIZETŐKHOZ. Mindenki tisztában lehet azzal, hogy a jelenlegi drágaság mellett lapunkat nem vagyunk képesek előállítani azért az érért, amelyen előfizetőinknek és olvasóinknak azt rendelkezésre bocsátjuk. »De, hát miért nem emelik az előfizetési díjat?« — kérdezhetné most valaki. Azért nem, mert a papírnak az ára és a nyomdai költségeknek az összege oly bizonytalan időközökben és nagyságban szokik a magasba, hogy azzal nem tarthatunk lépést, hacsak mi is nem akarjuk meghívni előfizetőinket a hullámokon való hanykódtatáshoz hasonló élvezetre. Inkább arra kérjük őket, vegyék szívrok nehézségeinket s önkéntes adományaikkal könnyítsenek terhünkön, annak megfelelően, a mint őket a Békeharanghoz szívük vonzalma köti. Meg vagyunk arról győződve, hogy a ki szereli kis lapunkat, ezt a szereletet az adományával is meg fogja mutatni. A Békeharang előállításának céljára szánt adományokat a kiadóhivataltalba: Keresztyén Könyvesház, Budapest, VI., Felső-erdősor 5. szám alá kérjük.

A MUNKATÁRSAKHOZ. A Békeharangba különösen a „Különfélék” rovatába kérek anyagot. Hírek, elmé-nyek, események, tapasztalatok stb., amikről értesül va-laki, vagy amik történnek valahol, ha nem is jutnak ki-dolgozott és leközzölhető formában kezemhez, mindenkor szívesen látott kéziratok lesznek előttem. Jó vezércikke-ket, alaposan kidolgozott tanulmányokat, énekk fordításo-kat, vagy önálló verseket; a vasárnapi iskolai rovatba gyermekeknek való elbeszéléseket és kidolgozott vasárnapi iskolai leckéket, példákat, képeket, hasonlatokat is szíve-sen fogadok. Kevésbé kérnék merengés-szerű elmélkedé-seket és rövid cikkekcskéket olyan tárgyban, melyet ilyen rövid cikk nemcsak hogy nem lehet kimeríteni, hanem igazán csak legfeljebb megpendíteni. Imádkozzunk a lap-ért, hogy az Úr a nyomtatott ige által is elvégezhesse a maga rejtett munkáját a szívek talajában. De mi magunk is, nyújtsuk a legjobbat, a mire csak képesek vagyunk.

Dr. Sz. A., Bp. Legutóbbi találkozásunk alkalmával elfelejtettem, illetőleg elmulasztottam, hogy megkérdezzek, illetőleg megkérjelek, nem lenné-e szíves lapunk „Bibliaolvasó Kalauz” rovatára számára feldolgozni valami bibliai könyvet. És nagyon hálás volnék, ha kedves édes anyádtól néhány énekk fordítást kaphatnék! Erre külön is kérném őt.

R. M., Bp. A Bibliaolvasó Kalauz közlésének fon-tossága előttem is világos. Csakhogy képtelen vagyok mindent magam végezni. Ezért voltam kénytelen a meg-kezdett könyv magyarázatát egyelőre félbeszakítani. Sok utazásom és gyülekezeti munkám mellett, az irodalmi te-endőkre legtöbbször csak az éjszakai pihenésemből sza-kíthatok időt.

Z. O., Bp. Nem okvetlenül szükséges, hogy csak fordításokat küldjön. Azt hiszem, Ön nagyon jó eredeti dolgokat is írhatna, különösen kis gyermekek, vasárnapi iskolások számára. Az eredeti dolgozatoknak pedig min-dig több az értéke, mint a fordításnak. Angol dolgokkal — sajnos — nem szolgálhatok. Az említett cikkekcskékből tessék mutatványt küldeni. Ha nem volna esetleg meg-felelő, nem fogom közölni.

P. K. Bp. Tripolisz és Ujpest istentiszteletét nem hirdethetem, mert csak az összejövetelek helyét közölte velem, de idejét nem. Kérem, adja tudomásomra, hogy mikor, mely órában tartanak nevezett helyeken isten-tiszteletet.

Istentiszteleteink sorrendje:

Budapest, VI., Felsőerdősor 5. szám 1. emelet.
csütörtökön d. u. 7 órakor bibliaóra
vasárnap d. e. 10 órakor istentisztelet.

Budapest, Országbíró-út 12-14. szám alatt
szerdán este 7 órakor.
vasárnap d. u. 3 órakor.

Kispesten Nagy Sándor-u. 5. szám alatt minden
pénteken este 7 órakor és vasárnap délután
fél 4 órakor.

Cinkota-Ehmann-telep 3. barakk 2. ajtó alatt
szerdán este 7 órakor, vasárnap d. e. 10 és
délután 5 órakor.

Nyiregyházán Szarvas-utca 43. Vasárnap d. e.
11 és este 8 órakor, szerdán és pénteken este
8 órakor.

Sásdon minden második vasárnap, este 7 órakor.

Dombóvár, Bezerédj u. 27. minden második
vasárnap este 7 órakor.

Kaposvár, Arany-utca 53. szám alatt, min-
den kedden este 7/8 órakor.

Kiadó: „Keresztyén Könyvesház” k. f. Szövetkezet.
Budapest, VI., Felsőerdősor 5. szám.

A szerkesztésért felelős: REICHERT GYULA
Dombóvár, Bezerédj-utca 27. szám.